

[Vagn Bro.]

ikke bruges til det. Jeg har haft drøftelser om det, og jeg synes i virkeligheden, det er ejendommeligt, at man siger: det behøver vi ikke, vi har landpolitiet. Ja, vi har en landpolitibetjent for hver 4 000—8 000 indbyggere, og de ærede medlemmer af dette høje ting ved nok, hvor meget arbejde der er dynget over på landpolitiet, hvorfor resultatet bliver, at det i virkeligheden ikke kan påtage sig denne undervisning i ret stor udstrækning. Jeg siger ikke for meget, når jeg antyder, at hvis vi opnoterede den række love, som er vedtaget angående politiets opgaver udover hovedopgaverne — og det er at holde ro og orden og bekæmpe kriminaliteten — ville de i hvert fald fylde en 2—3 af de allerlængste smørrebrødsedler her i landet. Det drejer sig om flere hundrede love, og derfor kan vi ikke dyngede mere over på landpolitiet.

Jeg anerkender, at det er meget vigtigt, at politiet også har civile foranstaltninger, men vi skal være os imod, at politiet bliver et kontoristpolitiet. Med al respekt for kontoristarbejde er det ikke politifolks gerning at sidde og skrive først og fremmest. Det vil jeg meget advare imod, og så vidt er vi da heller ikke kommet endnu. Det skulle nødig forme sig som en Holbergscene fra „Den Stundesløse“, hvor overbetjenten farer frem og tilbage og råber: „Skriver I, Karle?“. Men der er jo noget om det. Der er så mange indberetninger og meget andet, hvad der er overmåde besværligt.

Jeg så forleden dag et referat af et møde angående en meget stor politikreds, hvor der er 200 ordensbetjente. Man nævnte mig og min virksomhed, og uden at jeg nævner navn, må jeg have lov at svare igen. Det er ikke noget citat, højtærede formand, jeg tager det fra erindringen. Der står i referatet, at man havde 200 ordensbetjente, men af dem kunne man på grund af andet arbejde kun have 16 mand på gaderne ad gangen. Jeg tillader mig nu at sige, at jeg tror godt, jeg kunne sørge for, at flere betjente kom på gaderne, hvis jeg havde den kreds. Men det er nu en sag for sig. Det er grufuld at tænke sig, at politiet, som skal være ude og regulere forholdene ved dag og ved nat, i den grad er overbebyrdet på disse punkter, og det er et område, jeg meget

gerne vil henlede den højtærede justitsministers opmærksomhed på. Jeg vil her til blot føje, at vi i øjeblikket har en konflikt med de motorsagkyndige. Er der noget tidspunkt, på hvilket vi skulle have de fåtallige motorsagkyndige ud på vejene til eftersyn og til at se de gamle, dårlige biler efter, så skulle det være nu. Der har været klaget i hvert fald over en enkelt motorsagkyndig; vi ønsker alle, at de skal optræde på en rimelig, god måde, men jeg må sige, at de motorsagkyndige i Danmark i dag har så store distrikter, at ingen af dem normalt kan klare sig med en arbejdsdag på under 12—14 timer. Dette synes jeg er meget beklageligt i en tid, hvor færdselskulturen er et så stort problem, og jeg vil meget håbe, at disse forhold snart må kunne blive ændret.

Det samme gælder for færdselspolitiet. Er der noget tidspunkt, vi skulle have det store gennemgående færdselspoliti til hjælp ude i distrikterne, således som man ser det f. eks. på de hollandske veje, så skulle det være nu. Vi havde i 1946 et korps på 20 mand og 4 overordnede; som følge af ingeniørernes blokade af stillingen i færdselspolitiet har vi i dag 4 mand plus 1 politiassistent og 3 overbetjente, og så hentes nogle enkelte unge inde fra korpset, i og for sig udmærkede mænd, men de er jo ikke i den grad uddannede til dette hverv. Jeg tillader mig igen at sige, at jeg synes, at myndighederne, der har ansvaret for opfyldelsen af vore krav om bedre forhold, bedre færdselskultur, ikke helt har den fornødne forståelse af disse problemer. Jeg må have lov at gøre opmærksom på, at motorafgifterne — og det er jo bl. a. herfra, pengene til disse opgaver må tages — dog er steget fra 30 mill. kr. i 1927—28 til henved 350 mill. kr. i dag, så i og for sig synes jeg også, de motorkørende havde et vist krav at stille.

Om den anden side af sikkerheden på veje og gader, som bl. a. det ærede medlem hr. Rager var inde på i går, vil jeg gerne sige, at den tidligere justitsminister har ved en lejlighed, da man drøftede lovovertrædere og voldsmænd og folk, der vender sig imod lovene, udtalt: ingen skal kunne føle sig sikker mod at blive overrasket på fersk gerning. Dermed er jo ikke sagt, at den side af sagen var i orden; hvis vi havde et